

אמר עזמות...

(סוף מעמוד ב')

כאשר עשה לפני בואו לא"י, ויהלל וישבח ויפאר את ה' על יוה"א"י וירומם אז את ה"חלוצי" בא"י וכיו"ב...

...

ומשנכנסם

אב או אלול ואפילו תשרי והשו"ב וכסלו ותמוז, מתחילים אחכ"י לנסע, אם לא לת"א הרי לים-המלח, ואם לא נותנים להם "ויזות" אל הלבנון הם נוסעים לאי קפריסין...

רק שלשום יצאה לקפריסין שיירה מדעית של פרופיסורים ודוקטורים, שופטים ועו"ד, — זאני לא נסעתי עמם מרוב פחד וביהוד מפני שאוהב הנני להסתכל מן הצד... — ומטרתם היא לחקר את עתידות א"י, שנשארו בין שרידי החרבות והשרפה של היכל סטורס: ה"שעורים" לעברית וכרטיסי הזמנה לרקודים אצל המיפ...!

מחר, אי"ה, תפליג השיירה השניה, בלתי מדעית, של הסתדרות הצעירות (אנב, לשיירה זו הסכמתי להלוות... ותחזרנה כחדש אלול, בלומר: **אני לדודי ודודי לי...**

ואחרון חביב—השיירה הברונית הגדולה, שתצא בחצי אלול, מטעם הסטודרות וכלם כרובם יסעו בודאי באניה במחלקה הרביעית (דעק בלע"ז) מפני כי אין מחלקה חמשית...

בפיצור, אחכ"י נותנים פרנסה בריוח לאניות למלונים, לרכבות ולבעלי המכוניות בקפריסין, שם על האי היפה, מקום ממשלתו העלובה של ידורנו כטורם שהלך לכוש (רודהסיה) ומקום מלכויות תורפנינים של הדוכוס מנקסום, או דון יוסף הנשיא, זה הדיפלומט הספרדי הנאה, שקבל במתנה לפני מאות אחדות בשנים מאת השולטן התורכי, כידוע...

...

ומעשה

גורלו ה, שרצה את הנשיא דומר בפריז, מצא הד גם בירושלים עיר קדשנו.

הרוסי הזה רצה לא רק את נשיא צרפת כי אם פילח ממרחקים נפש צעירה עבריה ואומללה בירושלים...

צעירה ונאה היא זו, נבוהת קומה ויפת תואר יכף רואיה הצעירים והזקנים מקנאים בכעלה המ- אושר האומלל, שנפלה להיות מנת חלקו בחיים. היא שהתה זמן מה בפריז החוללה ושם הכירה — אין איש יודע כיצד? — את הנשיא הזקן. ובבו- אה לא"י התפתחה הליפת מכתבים בין פאריז וירושלים...

בזמן האחרון קבלה ממנו גלויה קטנה בחימת ידו בר"ת, לבוא אליו פריזה. החליטה הצ- עירה לעזוב את תענוגי המכוניות של בעלה כאן ולנסע לארמונות שדי-אלישע בפריז... הכל היוו מוכן למסעה הפלאי הזה: ויזה חתומה, תרמיל קטן

אירו וכרטיס נסיעה במחלקה הראשונה שנשלח מפריז, והנה — בום! — כרעם משמים ביום כהיר הגיעה השמועה על רצח הנשיא.

הוי, כמה קצר היה "חלום ליל קיץ" זה! "שלום לך הפרה, הענל", כל חלומותיה הנעימים נבלו המימה בלי אניה. עטפה שחורים והתאבלה על מותו שבעה ימים ושבעה לילות.. ובבקר עבות אהד — כך מספרת האגדה הירושלמית — בלעה גירגר אדום קטן ופניה נתכרכמו.. מיד חשו לעז- רוזה וחלצה בקושי מזרועותיו של מלאך המות.

ועכשיו, חוזרת היא בתשובה לבעלה, אבל בלבה פנימה, כך אומרים יודעי דבר, מאנה מלכת היופי להתנחם...

...

נתגלגל מברלין כותב לי בין יתר הדברים במכתבו האחרון את המעשה הנאה הזה:

עתונאי אמריקאי גדול, השיג בקושי רב ראיון למישך רגעים מדויקים מאת המפקד העל-יון פריז פון ק. מפקד גדוד הגנה שרוסית.

על הקיר היתה תלויה תמונתו של הילד המעוגרה בתיך ה"סוואסטיקה" שלהם ועל השלחן מתחת לפעמון של זכוכית נראתה אבן ועל ידה שושן שנבל...

במשך 6 רגעים נסכה השיחה על שאלות הפוליטיקה, הבחירות, המהומות, ואולם לאהרונה נמשכה עינו של דעתונאי אל הסמל המזור העומד על השלחן מתחת לפעמון הזכוכית.

— המותר לי לשאלך, אדוני המפקד, מה פירוש של אבן זו?

המפקד הפרוסי מראה צלקת על מצחו: — קומוניסט יהודי השליך לי את האבן בשעת הפגנה בבחירות.

בינתיים עברו 7 הרגעים, ובדיוק גמרין נפתחה הדלת ונכנס נאצי אחד להוביל את העתו-נאי חזרה החוצה.

— אדוני המפקד, אמר זה האחרון מתוך רי-טון בשפתיו... וזה רח?

— את הפרה הזה קטפתי זמן קצר אח"כ על הקבר... ענה המפקד במתיקות רבה...

וכי תעברו, רבותי, בהוצות ירושלים עיה"ק ונכנסתם לרחוב "נחלת שבעה", המוביל מראינוע "ציון" אל רחוב "בצלאל", ועמדתם רגע קט באמד צע הרחוב וראיתם לנגד עיניכם — שער מול שער...

מהאי גיסא — שער כבוד, עשוי מעץ חרש, מעשה שבכה ומלאכת מחשבת, ובחצר פנימה בכניסה רצפת אבני חצץ קטנות, ועיצוי פרחים מיני העברים לאורך כל הכניסה שמתחת לכיפה המצלה — "שער הפרחים". ומאידך גיסא — כני-סה צרה וחשוכה, בחינת "בני אדם יושבי הושך וצימנות"...

על אהד משני השערים האלה העומדים בדיוק זה נגד זה, תלוי שלט של פח ועליו כתוב:

"הכניסה לבינת-הכנסת".

ועכשיו, רבותי, אם תרצו לדעת על איוה שער תלוי השלט "הכניסה לבית הכנסת", אם על השער היפה והנקי או על "שער האשפה", במד תילח, תואילו לשאל את המתפללים דהתם או אם לא תוכלו לנחש בעצמכם, תטריחו את כבודכם אל המקום ונוכחתם מיד לדעת מתוך חוש הראות וביחוד מתוך חוש הריח..

...

וכפי שמודיעים לי ממקור בן סמך, עו-

דת הנהלת הרכבת בחיפה להכריז בקרוב במו-דעות רשמיות על שכירות הקרנות של הנוסעים בין תל אביב וירושלים, הליכה וחזרה, לסידור אספות פומביות, הרצאות ורקודים, חוג, כמובן, משבתות ומועדים, שבהם הרכבת מלאה, בלי עין הרע, נוסעים יהודים ויהודיות עד אפס מקום, ור-בים מהנוסעים שבמחלקה השלישית — בעיני ראי-תי! — מתננבים למחלקה השניה והראשונה ואין מכלים דבר...

וכל כך למה?

הרבה התחרות עושה, ולא כ"כ - ההתחרות שבינם לבין עצמם, כלומר בין בעלי המכוניות "הנה" ו"המהיר", כי אם ההתחרות של שניהם יחד — נגד הרכבת. ומיום שהוריד "המהיר" את המחיר לשה גרוש בין ת"א וירושלים, החליטה הרכבת, כך אומרים להוריד אף היא לשה גרוש, הליכה וחזרה, ולהביא קטר

ענקי ישר מלונדון שיוביל את הנוסעים. מת"א לירושלים עד התחנה בשעה אחת ומירושלים לת"א, בירידה בחצי שעה, ועוד ידה נטויה! השחוק הוא כבם, מה שממשלה יכולה, אם היא רק רוצה... ועתידה הנהלת הרכבת להוסיף לכל נוסע גם גלוסקא לאכילה חנם, כמו שקרה פעם בחרסון.. מה? לא שמעתם את המעשה?

בחרסון העיר דיתבי על נהר דניפר שברו-סיה היו מעבירים את הנוסעים על רפסודות מחוף אל חוף במחיר 10 קופיקות כ"א. והנה באה חברת הושה והורידה את המחיר ל5 קופיקות. מה עש-תה החברה הראשונה? — הכריזה על 2 קופי! וההתחרות עושה את שלה עד שירד המחיר משני הצדדים לקופיקא אחת.. והנה בבוקר לא עבות אהר הופיעה מודעה מצד אהר, שעפ"י בקשת הקהל, החליטה להסיע את נוסעיה חנם איך ותולעת ההתחרות סנקרת.. מיד הכריזה החברה המתחרה כי מחלקת היא לכאוי"א מנוס-עיה חנם גם גלוסקא טריה למאכל, בתורת מתנה..

וכן נסעו אנשי חרסון העניים והעשירים על פני הדניפר חנם וגם אכלו גלוסקאות בלי מחיר..

נקוה כי לרגלי ההתחרות של המכוניות והרכבת, תחלק זו האחרונה "בקשיש" לנוסעיה חנם לח"א כוס גזוז ולהנוסעים לירושלים — בכסוק מים...